

[Halvgaard]

blemerne for de økonomisk hårdest ramte landmænd.

Det er tilkendegivet i alle 3 forslag, at der i landbruget er behov for kapitaltilførsel, ikke mindst i det socialdemokratiske forslag om en finansieringsreform for landbruget, der bygger på en jordbankordning og/eller indekslån. Denne mangel på kapitaltilførsel skyldes efter vores overbevisning alene landbrugsloven med dens omfattende restriktioner, der begrænser kapitalstærke køberes erhvervelse af landbrugsejendomme. Derfor har fremskridtspartiet gang på gang hævdet, at en ændring af landbrugsloven, der fritager erhvervet for de tyngende restriktioner, kan bane vej for den nødvendige kapitaltilførsel, hvilket ikke alene vil være af samfundsmæssig betydning, men også ophæve stavnsbåndet for de økonomisk hårdest ramte landmænd, der gerne vil, men ikke ser sig i stand til at afhænde deres landbrugsbedrift.

Som situationen har udviklet sig, har man gjort unge landmænd en bjørnetjeneste ved at lokke dem til uden den fornødne egenkapital at købe et landbrug. Konsekvensen af en så dårlig tilrettelæggelse af lovgivningen har vi et klart billede af i form af de 3 lovforslag, vi behandler i dag. Lige så vel som folketinget har ansvaret for en forfejlet landbrugspolitik – for det har folketinget – for har folketinget en forpligtelse til at rette de fejl, der er begået, og det er fremskridtspartiet parat til at medvirke til.

Larsen-Ledet (RV):

Man kan sige meget godt om den nuværende regerings fortjenester i det forløbne år, men der er også områder, hvor jeg ikke mener, at regeringen har levet op til det, den tidligere har sagt. Her vil jeg gerne trække landbrugsområdet frem.

Der var næsten ingen grænser for den kritik, mit parti blev udsat for fra flere af de nuværende regeringspartiers side for det landbrugsforlig, vi var medansvarlige for i foråret 1982. Derfor havde jeg som landmand efter regeringsskiftet for godt et år siden ventet, at nu kom der noget på bordet, som kunne lette vilkårene for de landmandsfamilier, som var blevet trængt ud til afgrunden af et katastrofalt højt dansk renteniveau. Men først den 11. maj 1983 kom der et konkret udspil fra regeringen i form af forslag

om en rentesaneringsydelse. Det vil altså sige, at der gik mere end 7 måneder af folketingsåret, inden man foretog sig noget konkret, og det vil igen sige, at der var meget lidt tid til at behandle forslaget.

Vi havde i det radikale venstre en aftale med den forrige regering om en finansieringsreform, som skulle træde i kraft den 1. januar 1983. Det reformforslag var vi indstillet på at der skulle forhandles med folketingets partier om i løbet af efteråret 1982. Vi mente imidlertid, at det var rimeligt at give den nye regering en vis tid til at fremsætte nogle af de meget lovende forslag, flere af de nuværende regeringspartier gjorde sig til talsmand for i månederne, inden de kom i regering. Men vi skulle altså vente til den 11. maj 1983, før vi så noget fra regeringen på dette område, og der var i det, der blev lagt frem, ikke noget, der kunne opfattes som en finansieringsreform med mulighed for en egentlig gældsombytning. Det er en kendsgerning, at mange tusinde landmænd ikke kan køre igennem med de højtforrentede faste lån, de har.

Alligevel gik vi den 11. maj 1983 i forhandling med regeringspartierne og landbrugsministeren om forslaget. Igennem disse forhandlinger fik vi nogle ændringer, bl.a. blev indtægtskriteriet ændret, sådan at folk med store indkomster ikke ville blive omfattet af loven. Vi har altså i praksis vist forhandlingsvilje, og det er ikke vort ansvar, at der ingen landbrugsløsning kom, inden folketinget tog på sommerferie.

Jeg mener, at landbrugsministeren var alt for passiv i dette forhandlingsforløb. Det er nu engang sådan, at regeringspartierne og de radikale ikke udgør et flertal, og derfor skulle der inddrages et eller flere folketingspartier, og landbrugsministeren er nødt til at tage folketingets sammensætning til efterretning. Jeg kan være enig med landbrugsministeren i, at det var beklageligt, at socialdemokratiet og fremskridtspartiet ikke stemte for forslaget om en rentesaneringsydelse, som det tog sig ud med de ændringer, vi havde foreslået, men jeg synes, landbrugsministeren burde have været klar over dette faktum på et langt tidligere tidspunkt og forsøgt at få et samarbejde i stand imellem et flertal af folketingets partier. Jeg mener, at ministeren har påtaget sig et stort ansvar for langsommeligheden med hensyn til at finde frem til en land-